

MANTANA 5

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 15, číslo 5

Květen 2012

Úvodník

Květen - na písek jedem

Nezvykle teplé a suché počasí v květnu bylo jako stvořené pro lezení na písku a musím říct, že jsme si ho užili víc než dostatečně. Čarodejnice a první máj jsme strávili v Tisé a okolí, dva víkendy na konci května pro změnu v Sasku, kam jsme kvůli rodině poslední roky moc jezdit nemohli. Lezení je tam stále nádherné, vybírali jsme si převážně dlouhé a hvězdičkové cesty, abychom si je mohli co nejvíce vychutnat. Bohužel musím konstatovat, že ani Sasko už není takové, jako kdysi. Stále častěji je vidět lezení na rybu a nejhorší je, že už to dělá i pan Arnold se svými klienty, který to dříve neuznával, hlídal a provinilce osobně trestal. Jak je vidět, doba se mění a s ní i poměry v Sasku. Je zřejmě jen otázkou času, kdy i zde bude povoleno lezení na masivy a tolerování magnesie. Jen doufám, že to ještě nějakou dobu vydrží, abych si stihнул v klidu vylézt těch pár cest, které mám ještě pro letošek v plánu.

Jířa

Nedokonaná snaha dosáhnout cíle

23. - 25. 3. 2012

Broněk Bandas

Na levé tváři nám teple tančí paprsky zapadajícího slunce, na pravé už se ukládá chladný stín předjaří. Pochodovým tempem kráčíme vstříc horám na obzoru a hádáme, který z vrcholů jsou Babky. Místo, kde chceme začít přechod hřebene Západních Tater – Roháčů. Je konec března a kolem silničky, po které jdeme, zurčí potůčky vody. Tu a tam se na stinných místech objevují koláče starého sněhu, ale není ho moc. Nepřemýšlíme o tom, jestli tohle brzké jaro bude mít vliv na naše plány, protože hřeben před námi i všechny vrcholky, které vidíme, jsou pokryté bílou peřinou.

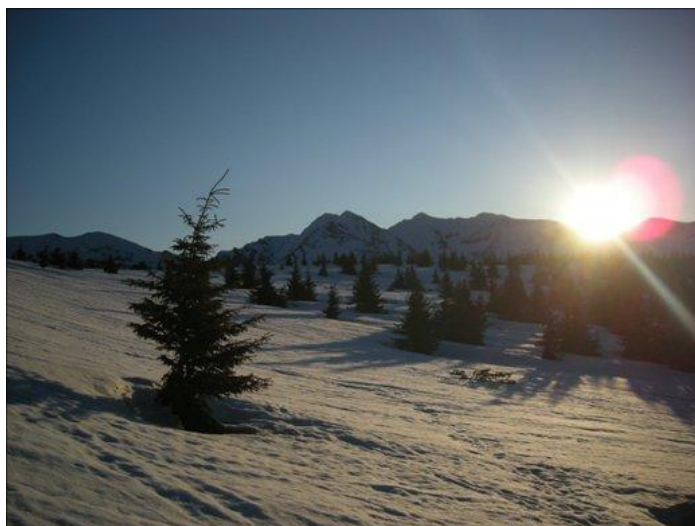
Vcházíme do údolí ze všech stran obklopeného lesem. Vzduch se citelně ochladil, ale díky velikosti našich batohů bychom teplo mohli i rozdávat. Úměrně odvážnosti našich plánů totiž také rostlo množství výstroje a výstroje, které mělo co možná nejvíc eliminovat rizika této akce. A že riskantní bude, jsme vůbec ne-

Pozvánka

PŘEJEZD KRUŠNÝCH HOR NA KOLE

Termín: 2.–3. 7. 2012

Bližší informace: www.horoklub.cz

pochybovali. Závěr údolí sebou přinesl kromě změny stoupání z mírného na nemírné, také chvíli vtipkování. Během jízdy autobusem z Liptovského Mikuláše jsme totiž opustili obec Bobrovec, chvíli poté jsme ale znovu vjeli do obce Bobrovec a z konečné autobusu, což měl být Jalovec, se opět vyklubal Bobrovec – Jalovec. A teď, po necelé hodině chůze, jsme stáli u místního značení, kde stálo – světe div se – Bobrovec. „Blahouši, kam mě to vedeš“, povi-

dám z legrace, „jestli ještě jednou uvidím Bobrovec, tak tě snad přetáhnu hůlkou po zádech“.

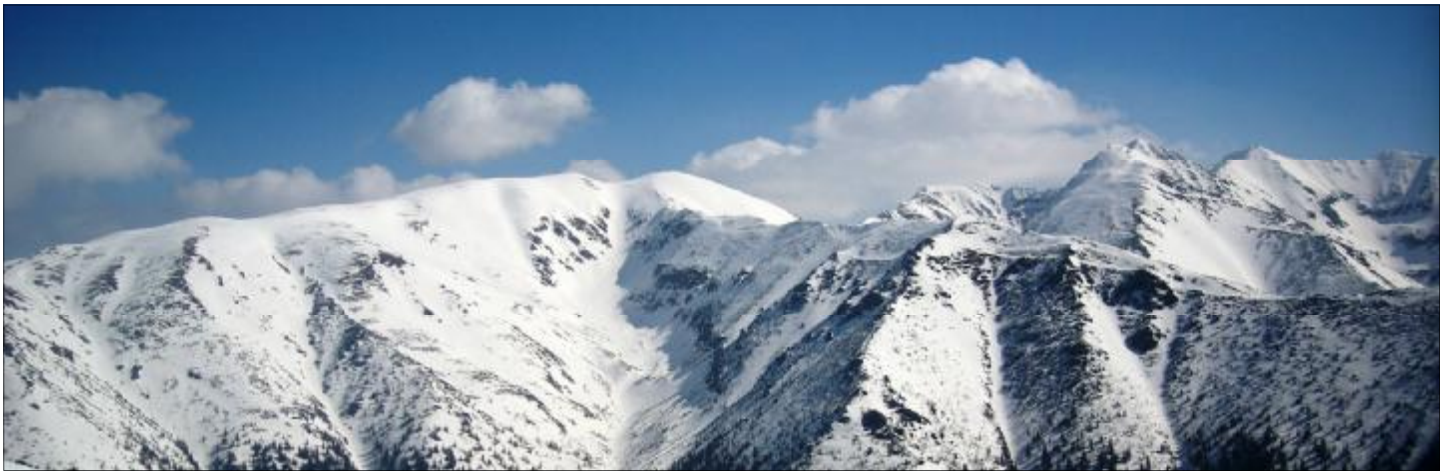
Stoupali jsme výš a výš. Rychlým výstupem z údolí se nám chvílemi i dařilo obehrát stmívání o pár zlatých slunečních penízků v místech, kde cesta procházela západním úbočím. Došli jsme do pásma sněhu. Netrvalo to dlouho, snad jen pár kroků, když se nám poprvé probořila noha zmrzlou krustou a postupně to bylo horší a horší. Během pár minut se naše velké plány scvrkly na snahu mít lehký krok, vysledovat, kde je sníh nejtvrdší a na pocit zklamání, když se noha opět probořila. Přestože jsme byli plní sil, vysvobození se s plným ba-

tohem z takové sněhové pasti nebylo jednoduché. Zepředu, kde si Blahouš razil cestu silou rozjetého ledoborce, se čím dál tím častěji ozý-

valo jeho oblíbené „madr fakt“ a dokonce i (pro mě úplně nové) nadávky tak strašlivé, že jsou nepublikovatelné. Stmívání nás dostihlo v místech, která už jsme měli mít dávno za sebou. Za svitu čelovky, mírně deprimovaní předěšlým broděním se v rozměklém sněhu jsme došli k odbočce na hřeben. Vrchol zvaný Babky byl necelou hodinu od nás. Přesto se nám vzdaloval. Děčila ho od nás nezměrná dálka těžkého rozhodnutí. V cestě nám totiž stála velká žlutá tabule s nápisem „Avalanche“.

Směrovník na této křižovatce ukazoval ještě rovně, směr Červenec - Chata Pod náružím. Původně jsme vůbec na chalupě spát nechtěli, všechno potřebné jsme si nesli v batozích. Přiznám se, že já jsem ještě naivně nechtěl náš plán výstupu a přespání na hřebeni

opustit, ale Blahouš (a tady se ukázala jeho zkušenost) mě dobrými argumenty přesvědčil, že chalupa je rozumné řešení, které nám umožní nastoupit na hřeben a neriskovat víc, než je zdravé. Bylo rozhodnuto. Ještě k jedné, zdánlivě nevýznamné epizodě u tohoto rozcestníku došlo. Blahouš nesl i stan a lano a už před odjezdem jsme se domluvili, že se o tyto společné věci budeme střídat. Po předchozí námaze, sice ne moc radostně, jsem se tedy nabídl, že teď společné věci ponesu já. „Není potřeba“, řekl Blahouš (a tady se podruhé projevila jeho zkušenost) „tuším, že teď už na tom nesejde.“ S tím jsme se vydali hledat místo k odpočinku na chalupu. Chvilíčku se zdálo, že se nám nějaká vyšší moc odměnila za naše rozhodnutí. Pevný sníh na cestě krásně nesl. Chvilíčku. Než se nám poprvé a podruhé a potřetí a ... propadla noha slaboučkou krustou firnu. Po další půlhodině únavného propadání se před námi světlo čelovky otřelo o velkou informační tabuli. Byla na ní jakási mapka a vévodil jí velký nápis – Bobrovec. Tak tohle už bylo moc! Hbitě jsem popadl hůlku, že Blahouše přetáhnu, jak jsem slíbil, ale to si vyžadovalo udělat krok směrem k němu, a tak jsem si řekl, že se radši propadnu při kroku směrem k chalupě. A propadl jsem se... .

Po otevření dveří chalupy na nás

dýchla ta neopakovatelná a přece známá směs vůní propocených bund, mokrých bot, horkého čaje, smrkových polen, alkoholu a tabáku. Blahouš zmizel kdesi v chalupě, že jde zjistit, jestli nás tady nechají přespat aspoň na lavici v jídelně a dají nám slevu pro horolezce. Za chvíli se vrátil s bodrým chlapíkem, který na nás přes hluk v jídelně tiše řval, že na „povale“ je místa dost a slevu nedávají, protože 5 Euro za noc je i tak super cena. S tím se nedalo než souhlasit. Pak nás poslal do kuchyně, kde na kamnech byl volně k nabrání čaj. V jídelně bylo asi 30 lidí, čili plno a při letmém pohledu po stolech jsem si připadal jak v supermarketu v oddělení lihovin. Všechno to byli skialpinisté a samozřejmě si nás po očku prohlíželi. Sedli jsme si na lavičku ke krbu, kde nám dříve přichozí uvolnili místo a začali si sušit propocené trika. Chatař si přisedl k nám a stručně nás

všem v jídelně představil : „To sú bratia Česi“. Reakce byla nečekaná. Chlapi, s kterými jsme se viděli sotva pět minut, nás přišli pozdravit, poplácat po zádech a samozřejmě dát si panáčka. Byli zvědaví (odkud jsme, kam jdeme, jak se jmenujeme) a byli tolerantní (když jsem panákovat nechtěl, bez řečí mně přinesli čaj). Nejvíce se o naše plány zajímal chatař a my jsme zpočátku pravý cíl naší cesty tajili, protože část hřebene se přecházet nesmí. Ale nakonec jsme v přátelské a vstřícné debatě probrali i tohle. Přiznali jsme, že se brzy ráno, dokud bude sníh zmrzlý, pokusíme nastoupit na hřeben. K našemu údivu si chatař dělal větší starost o naši bezpečnost, než o zákaz přecházení části hřebene. Podle něj se teplotní podmínky určitě nezmění a dojdeme maximálně na Sivý vrch. A poprvé jsme ten večer slyšeli cennou a jistě dobře míněnou radu: „A hlavně nemluvte česky!“

Blahouš jen velmi nerad opouštěl jídelnu, kde byla rozjetá pořádná pařba. Kytara hrála, zpívaly se samé české folkové písničky a každou chvíli si k nám někdo přisedl na kus řeči, kdy se probíraly smělé plány naše i skialpinistů. Při tom plánování už mně ale Blahouš přišel nějaký vlašný. Připisoval jsem to destruktivnímu vlivu té pohostinnosti a pohody na náš záměr mrznout ve stanu na hřebeni. Popravdě,

jaké nadšení pro náročný pobyt na horách, bych ležící pod připravenou dekou, na pohodlné posteli, ve vyhřátém pokoji, s polštářkem pod hlavou, mohl čekat.

Ráno jsme vstávali první. Pohled na teploměr na verandě chalupy ale moc veselý nebyl. Nula. Všechno jsme měli připravené a bez dlouhého zdržování jsme začali stoupat. Konečně zase na cestě. Hory před námi, za námi a kolem nás. Myšlenky dostaly volno a toulaly se, kde se jim zlíbilo. Jak dlouho to trvalo, než jsem zase uslyšel Blahouše sprostě zanadávat? Nevím, jestli to byla půlhodina nebo míň, vím jen, že od té chvíle přišlo dlouhé trápení. Pevná místa se střídala s absolutně nenosným sněhem, v kterém často mizela ne jedna noha, ale obě až do pasu. Nezbývalo pak nic jiného, než lézt po kolenou nebo se převrátit na záda a z díry se vykutálet. S velkým batohem na zádech, samozřejmě. Ani hůlky moc nepomáhaly. Bezcílné poletování myšlenek a opájení se geniem loci hor bylo pryč. Zbyla jen námaha ulehčovaná tím, že jsme se jeden druhému chechtali při obzvlášť vydařeném „sněžném prasetí“ a občas jsme se zastavili s pohledem upřeným na daleké obzory. Stáli jsme na Malém Sivém vrchu. Kus před námi byla pyramida Sivého vrchu a dál na východ další a další vrcholy. Sivý vrch je známý tím, že má svahy hustě porostlé kosodřevinou. Tahle informace pro nás při přípravě túry nebyla důležitá, takže zůstala zasutá hluboko v podvědomí. Ve chvíli, kdy jsme začali

nás přivítali jako hrdiny. Okamžitě jsme byli pohoštěni pivem a talířem zelňačky. „Chlapci, dojít bez lyží nebo sněžnic v takových podmínkách až na Sivý vrch, to je výkon! Jste vážně dobří.“ Chatař s námi hned začal probírat podrobnosti. A pak jsme se dozvěděli, proč v Tatrách nemáme mluvit česky. Jak všichni čekali, jestli jsme horalové nebo jen dobrodruzi, jestli si necháme od místních poradit, jestli hory respektujeme nebo dobýváme, jestli zvolíme bezpečnost nebo hazard. Protože díky špatným zkušenostem s některými Čechy se v Tatrách z legrace říká, že když v dolině zazní čeština, spadne lavina i tam, kde nikdy

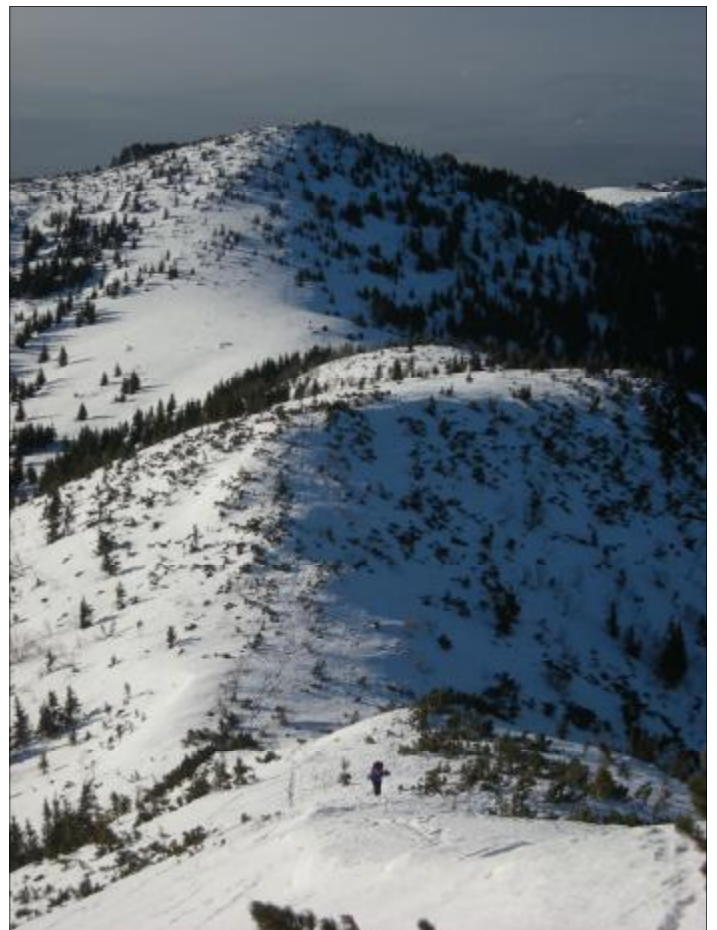
stoupat západním svahem k vrcholu, vyplula na povrch. Asi jako když se nad hladinu vynoří atomová ponorka. Kosodřevina, důvěrně nazývaná „kosovka“, obratně zachytávala naše končetiny i hůlky, bránila jejich vyproštění, a když je podléhající škubání a trhání nerada pouštěla, zanechávala na holeních autogramy, jak nějaká celebrita. Za námi se objevili první skialpinisté a rychle se blížili. Chvilí jsme litovali, že jsme si nevzali sněžnice, ale změnit už to nešlo. Podle předpovědi měly být vrcholky zledovatělé. Měli jsme cepíny a mačky. Ale možná, že by nám ani sněžnice nepomohly. Nic jiného bychom teď nechtěli. Jít. Cítit pevný sníh pod nohama, zúročit trénink a pohybovat se vpřed.

Na vrcholu (1805 m.n.m.) jsme se všichni sešli. Skialpinistů bylo jen pár. Když jsme se ptali na zbytek jejich party a na smělé plány ze včerejšího večera, se smíchem nám jeden z nich odpověděl, že z nich mluvila kořalka. A z batohu vytáhl láhev bílého vína. Posezení na vrcholu bylo neskutečně zvláštní. Takové slavnostní, zarámované okolními vrcholy a hlubokými údolími. Pro nás i trochu smutné. Blížila se desátá hodina a slunce devastovalo už tak měkký sníh. Naše cesta byla u konce. Vydali jsme se zpět na chatu a skialpinisté se s námi loučili dobře míněnou radou: „A hlavně nemluvte česky!“

Lopotná a velice únavná zpáteční cesta na chatu byla jen potvrzením, že naše rozhodnutí nepokračovat bylo správné. A tím se vyplnilo Blahoušovo tušení. Přicházeli jsme s pocitem, že jsme nic nedokázali. Ale na chatě

předtím nespadla.

Skialpinisté odjížděli do údolí. Jeden po druhém se s námi loučili jako přátelé. Na verandě chaty už se na slunci opalovala parta nových příchozích. Chatař nelenil a představil nás jako „správné chalany a dobré sportovce z Čech“. Jedna z dívek úplně radostně vykřikla: „Vy jste vážně Češi! Né, vy si na to jenom hrajete, že?“ Ujistili jsme jí, že si na nic nehrajeme a za oka-

přímo na nádraží. Hodinku čekání nám zpříjemnili bezdomovci a pak už jen sluchátka na uši a žlutý bus se pohnul ku Praze.

Nedokonaná snaha dosáhnout cíle je pokus. Aspoň podle slovníku. My jsme tedy udělali pokus. Pokusy se vždycky opakují. Každý další pokus čerpá poznatky a zkušenosti z pokusu předešlého. Dokud není dosaženo cíle nebo se nezjistí, že cíl je nedosažitelný.

Akci, na které jsme skoro ničeho nedosáhli, ale zažili hrozně moc, vyprávěl Broněk.

mžik nás vítala celá parta. „Bratia Česi“! A už to jelo nanovo. Oddělení lihovin v supermarketu, povídání, kytary a zpívání českých písniček. Pro snazší orientaci byl Blahouš přejmenován na Jágra a já na Vašuta.

Vašut toho měl od rána dost, a tak se odebral do ložnice. Asi po třech hodinách se Vašut vrátil a zjistil, že po verandě se neřízeně pohybuje klubko lidí. Prkna verandy se prohýbala, až to dunělo, na lavici stáli dva kytaristi a řvali „zatanči, tak jako slunce mezi pomeranči...“ Tu a tam se klubko trochu potrhalo a dal se zhlédnout (Blahouš) Jágr, obklopený třemi dívkami a evidentně unešený krásou okolních hor. „Héééj, Macejko, Macejko...“ a Jágr zase zmizel. Nadšení Blahouše z tiché, majestátné krásy hor, bylo tak veliké, že ani neregistroval, že jedna z rukou na jeho zadnici není dívčí. Zábava se přelila do jídelny a přišel Darmoděj. Ale pro rozjetou partu byl prostor uvnitř chaty moc těsný a zábava se vrátila zpět na verandu. „Čaba, Čaba neblázni!“ – tentokrát to kytaristi rozjeli v hitu slovenském. Vašut nestíhal ani sledovat dění, Jágr byl zcela evidentně z dobrého oddílu. Vypadalo to na dobrou zábavičku a já byl ten, kdo jí pokazil. Na druhý den brzy ráno se mně podařilo sehnat autobus do Prahy. Zřetelně jsem viděl, jak Jágr váhá, chvíli jsem si i myslel, že nepojede. Ve dveřích pokoje se ještě třikrát otočil, než zalehnul.

Spěchali jsme temným lesem. Strastiplné propadání se do sněhu už jsme měli za sebou, čekala nás ještě dlouhá cesta do Liptovského Mikuláše. První auto, které nás nedaleko Bobrovce míjelo, nám zastavilo. Do kufru jsme ztěží narvali batohy. Nemluvný myslivec zajel

P.S. Cestou na Slovensko jsme zastavili v Bílých Karpatech u motorestu Rasová. Před lety se kousek odtud odstěhoval kamarád, kolega hasič a bývalý člen Horoklubu, Míra Trpík. Zkusil jsem mu zavolat, že se poptám, jak se mu daří a co dělá. „Ále, jedu domů z práce, zrovna jedu kolem Rasové“, povídá mně. „Zastav“, zařval jsem do telefonu a utíkal k silnici. Bylo to zvláště náhodné setkání po letech. A tak si tenhle výlet s Blahoušem budu navždycky pamatovat. Jako akci zvláště náhodných setkání.

Závod Českého poháru mládeže v Jablonci n/N

28. 4. 2012

Jiří Šťastný

V sobotu 28. 4. 2012 se na lezecké stěně Makaku v Jablonci nad Nisou konal letos první závod Českého poháru mládeže ve sportovním lezení na obtížnost. A protože byl tento závod zároveň nominačním pro evropský pohár mládeže, jel jsem se na něj také podívat. Barvy Horoklubu Chomutov opět hájil Martin Jech.

Do Jablonce přijíždíme před půl devátou, což je akorát na zahájení registrace. Po té si jdeme prohlédnout stěnu, která je

opravdu nádherná. Je zde několik různých profilů, ten centrální je převislý o více než 10 m a je jasné, že zde se polezou finálové cesty. Kvalifikační cesty bu-

dou v levé a pravé části stěny, kde jsou také sundané všechny chyty a postavené vždy tři cesty. Postupně přijíždějí další a další závodníci, takže se prostor pod stěnou celkem zaplňuje. Celkem je tady asi 100 nejlepších lezců z celé ČR, kteří polezou v pěti věkových kategoriích, dělených ještě na chlapce a dívky.

V deset hodin předlézá kvalifikační cesta Eliška Karešová a je vidět, že kdo umí, ten umí. Pak už se do nich mohou postupně vrhnout i soutěžní lezci.

Martin leze v kategorii Chlapci A jako předposlední. Je zde celkem deset závodníků, z toho již dva jistí reprezentanti - Zdeněk Ustohal a Petr Čermák. O zbývající dvě volná místa v repre budou ostatní soutěžit tady a příští týden v Jičíně. První kvalifikační cesta vede v levé stěně a je docela technického charakteru. První lezec padá již v prvním převisu, ale hned za ním leze Zdeněk Ustohal, který dává s přehledem TOP, stejně jako další v pořadí Martin Čermák. Další dva lezci padají asi uprostřed cesty, a pak do

cesty nastupuje Honza Kříž, který je sice v reprezentaci na rychlost, ale i lezení na obtížnost mu nedělá problém, takže přidává další TOP. Dva další lezci rovněž padají v cestě, a pak už nastupuje Martin a přidává čtvrtý TOP v pořadí. Poslední leze René Daňa, který je také horkým kandidátem do repre, což potvrzuje pátým TOPem.

Po krátké pauze se začíná lézt druhá kvalifikační cesta, tentokrát ve změněném pořadí. Martin leze jako druhý a padá ve výlezu ze závěrečného střešovitého převisu, stejně jako René. Až do TOPu dolézají pouze Zdeněk a Petr, což se od nich jako od reprezentantů konec konců i očekává. Honza padá už v přechodu pod převis a ostatní nedolézají

ani tam. Martin tedy půjde do finálové cesty ze třetí pozice, takže bude nastupovat jako třetí od konce.

Ve tři hodiny odchází všichni závodníci do izolace, protože finálové cesty se lezou stylem Flash. Postupně se jednotlivé kategorie vrací na prohlídku cest, aby se po té opět vrátili do izolace. První čtyři finalisté padají zhruba v polovině cesty. O něco výše se dostává až René, ale používá nepovolený odšlap, a pak padá při skoku do velkého chytu pod závěrečným převisem. Pak už nastupuje Martin a padá ještě o dva chyty níže. Všichni čekají, jestli se Petrovi a Zdeňkovi podaří překonat tento krok a dostat se do závěrečného převisu, ale oba padají prakticky ve stejném místě jako René.

Po dolezení posledního závodníka podává Martin protest na Reného, kvůli použití nepovoleného odšlapu. Protest je přijat a Martin se tím pádem

posouvá ze čtvrtého na třetí místo. René je bohužel odsunut až na místo sedmé, čímž se mu prakticky zavírá cesta do reprezentace a to je docela škoda, protože na všech závodech lezl zhruba stejně dobře jako Martin. Ledaže by příští týden v Jičíně došlo k nějakému výraznému překvapení, což ale nelze předpokládat.

Ještě taková malá poznámka na závěr, po vyhlášení výsledků nastoupila do finálové cesty chlapců taková malá holčička a vylezla až do velkého chytu pod převisem, kam se nikdo ze starších nedostal. Dívčina se jmenuje Veronika Peltrámová, je ročník 1999 a myslím, že o ní ještě uslyšíme.

Jířa Šťastný

Na kole do Tisé - Odpadkyáda 2012

20. - 22. 4. 2012

Blahouš Kluc

20. 4. 2012 Už dávno jsem propadl kouzlu bicyklu, a když můžu ještě požitek z jízdy spojit s praktickým využitím, tak jsem teprve ve svém živlu.

Spěchám z práce a v 11.00 hod. už vyrážíme s Pavlínkou z Chomutova na hřeben Krušných hor. Brašny máme poměrně plné a říkám si, co takové nezanedbatelné stoupání do Rudolic v Horách udělá s parťáčkou. Před Blatnem nás sice předjíždí pětasedesátiletý stříhač ovcí, který spěchá na jeden statek, ale jsem trpělivý. Za Boleboří se začíná kazit počasí, padají kroupy a pomalu vlhneme. Chvilí vydechneme na zastávce v Rudolicích, a když vidím, že si Pája udržuje na ústech „rohlík“, tak se vrháme do sjezdu ke Sv. Kateřině. Abych neměl úplně mokré botasky, tak si v plné rychlosti pokládám nohy za sebe na brašny. Chytrý nápad se za chvíli dočká odměny. Na jednom větším výmolu celý vyskočím a nohama přirazím brašny do drátů, čímž si jeden z nich urvu. Chvilí opravuju a hudruju nad svou blbostí. Konečně můžeme pokračovat, ale ujedu jen několik desítek metrů a odlítá mi z krku šátek. Už hudruju na všechno kolem mě. Pája se mi směje. No nic, pokračujeme. V Nové vsi se stavíme na pivko a chleba, Pavlínka je řádně hladová. Slibuju už jen pohodu a vše s kopce. Jen sjedeme ze vsi, dřeeme to stále do kopce. Mijíme Mníšek, ale pořád stoupáme. Začínám mít strach, aby se mi slečinka neoddělala. Moje obavy potvrzuje nepřítomnost rohlíku na její tváři. Prolitneme Klíny a víceméně klesáme k přehradě Fláje, která na mě svou

temnou vodou působí uhrančivě. Chvilí lebedíme na přehradě a už se nám jede lépe, stoupání nestoupání. Následuje Nové Město a Cínovec, kde přehlédnu odbočku, sjedu jako poslední po silnici, a pak se napojím na značku, která mě vede přes pole nazpátek na Cínovec. Prskám, ale nezbývá, než sjet zpět a konečně se napojit na silničku do Fojtovic. Cestou potkáváme krávy, pro mě nádherná zvířata. Pavlínka sní jen o jídle, a tak místo milých zvířátek vidí jen chodící stejky. Z Fojtovic máváme Komáří hůrce. Pavlínka je v pohodě, ale zastavujeme se na rozcestí u Adolfova. Potkáváme běžce se psy, jinak si užíváme v podstatě celý den samotu. V Krásném lese zmatkujeme, ale nakonec za pomoci domorodců nalézáme odbočku do Petrovic. Poslední stoupání a radujeme se v Tisé. Hned

u kostela potkáváme Nebíčka s Jakubem. Sypou někam pod převis. Zapadneme do Rifugia, kde je jen

skupinka maminek. Usmíváme se a s radostí vychutnáváme zelňačku a pivo. Po chvíli bez předchozí domluvy dochází nám milá skupinka – Šišky s dětmi, Dáda, Easy a Jakub. Nakonec se přesouváme do vyhřátého zázemí – Atomovic domu, kde se setkáváme s hlavou rodiny, s Janou s dětmi a Tomášem, Pepínem s Martinou. Atom má 200 lahváčů, a tak se neostýchám. Pak zatoužím po tvrdším, ale jen do do-

by, než přede mnou stojí vyřádkované láhve tvrdého chlastu. Rozjíždíme kolečko, kdo déle vydrží. Polská vodka se nedá pít, a tak chlemtáme hruškovici, zelenou, rum a najednou se dá pít i ta polská vodka. A hurá do postele. Ne každý trefuje směr do pelechu sám.

21. 4. 2012 Ráno mě budí děcka, která s námi spí v pokoji. Přiložit, přinést vodu, skočit do sudu a můžu zase jakžtakž fungovat. Celá grupa se přesouvá k Rifugiu, kde Michal Vyleťal pře-

rozděluje úseky k úklidu a předává pytle. Podle Michala se zúčastňuje asi sto lidí. S Happy rodinkou a Bandaskami dojíždíme k Anglickému parčíku, kde se snažíme poklidit. Doráží i Deivi, Tom a Easy, Nebíčko s Jakubem. Obléháme nepříliš vysoký, ale pevný pískovec. Prodělám si oblévací obřad prvolezce, sáhnu na první pětku a ve třech metrech otáčím. Sáhnu na druhou pětku a otáčím ve čtyřech metrech. Morál není, a tak předávám Pavlínu do rukou zdatnějších a já se vezu celý den za Jířou. Jsme domluveni s Dádou, že kolem 15.00 hod. je oslava narozenin Zuzanky, tak se přesouváme. Ještě cestou stavíme u Turbázy, kde nalézáme nějaké odpadky. Pak následuje oslava se dvěma dorty. Zuzka se asi stydí, a tak se při gratulaci

schovává pod stolem. Oheň, buřty, parta příjemných lidí. Večer je ještě zpestřen gratulací Atomovi, který má též narozky. Dostává retro rádio a má radost. My taky. A pak už jen pívko a pohled do plápolajícího živlu.

22. 4. 2012 Ráno se cítíme s Pavlínkou poměrně svěží, a tak vyrážíme na naší pouť. Sice v noci prošla nad Tisou hlučná buřina, ale i přes mraky na obzoru se nenecháme odradit. Jedeme tou samou trasou, ale poměrně pomaleji, což mě samotného překvapuje. Na Cínovci máme hlad, a tak se uvelebujeme na slámě s výhledem na ohradu s koňmi a na východní Krušné hory. Před Novým Městem neodoláme výhledu na České Středohoří a uleháme na ohřátou travu. U Flájí se též pokládáme. V Mníšku si dáváme polévku v nové hospůdce, kde jsou příjemní majitelé. Stoupání v Nové vsi v Horách a na Malý Háj nám dávají do těla, ale sotva nám může únava smáznout úsměv ze rtů. Nechce se mi si kazit den auty, krása Krušných hor je omračující, a tak setrváváme v horách co nejdéle, i když to máme přes Mezihoří opět do kopce. Konečně dorážíme do prosluněného Chomutova. S parťáčkou se usmíváme na celý svět, ale naše rozpoložení asi nejlépe vystihuje náš dialog: „Pavlí, jsem na tebe hrd.“ Pavlína okamžitě kontruje: „A večer bude prd.“

Blagodan

Petrohradské PADání - Sklárna u Žihle

Všechno je jednou poprvé a dvakrát do stejné řeky nevkročíš. To mě napadá při srovnání loňského a letošního PADání. Zatímco loňský, můj první ročník, pro mě voněl novotou po všech stránkách, letos už jsem byl na leccos připravený. Přesto však letošní ročník měl několik výrazných orientačních bodů, které se trvale zapsaly do mé šedé kůry mozkové. Tak jako loni mi utkvěla v hlavě žlutě zářící pampelišková louka, na které se rojila auta, stany a lidičky s boulderatškama, tak letos to byla stínohra vzrostlého lesa s decentními květy šřavelu a také prapor s podobiznou Che Guevary vlající nad jedním z objektů Sklárně. Dalším nezapomenutelným zážitkem byl páteční koncert bluesové kapely BB band, kterou jsme nechtěli za živého boha pustit z pódia, a která se zachránila tak, že strčila mikrofon křepčícímu davu a po anglicku se vytratila. Tedy až na bubeníka, který pro rozvášněný dav bubnoval snad třičtvrtě hodiny v kuse. Další výjimečností byly večere v objektu školy v přírodě. Člověk musel nejprve chvíli bloudit temným labyrintem chodeb, než našel velkou jídelnu s velkou kuchyní. U okénka stály paní kuchařky celé v bílém a s vlídným úsměvem podávaly lidem jídlo, které pro ně přes den navařily. Když jsem tam tak seděl u toho umakartového stolu, jako bych se přenesl v čase zpět do doby, kdy jsem chodil ještě na základku. A pak že stroj času neexistuje!

Co se lezení týče, měli jsme původně plán, nenechat se lapit prvními kameny, ale projít si celou oblast a vybrat si ty nejhezčí a nejlepší bouldery, dokud bude síla a kůže na prstech. Bohužel tento plán okamžitě ztroskotál, jakmile jsme dorazili k prvním kamenům. Myslím, že to byl balvan Koráb a jeho okolí, kde jsme

zasekli a definitivně roztříštili svoje síly. Místní balvany nás zprvu překvapily tím, jak jsou na pohled hezké, místy vysoké a občas nedobytné. Oblé tvary, minimum chytů a hrubé krystaly – taková je zdejší žula. Klíčem k úspěchu je tření, tření a tření. Během těch tří dnů jsme si však na tento typ lezení zvykli a někteří z nás uložili i nevídaně vysoká čísla. Petr Resch má na svých stránkách slogan: „Je PADání závod nebo zkrátka prostor pro setkávání lidí stejné krevní skupiny?“ No, každý to má jinak, a podle toho vypadá i jeho počínání na kamenech. Zatímco já jsem typický lenoch a kochač a ploužím se od balvanu k balvanu, tak hyperaktivní Leoš se rozhodl vyhrát sběrače a pilně lítá po lese jako včela, aby opyloval co nejvíc žulových květů. Jeho snaha je korunována úspěchem a za svých 107 kvalifikovaných boulderů, které nasbíral během dvou dnů, vyhrál titul sběrače a tím se nesmazatelně zapsal do historie PADání. Jiným typem urputníka závodníka je Jaroušek, který baží po úspěchu v obtížnosti, a tak chodí po lese, drmolí mantru v podobě číselných kódů, a hledá co možná nejvyšší číslo, které by pustilo. Kdo hledá, najde a tak Jaroušek večer září úsměvem nad několika sedmičkami, což ho v celkovém pořadí vyneslo na 14. místo. Na to, že trénuje tak akorát počítačové hry, je to v téhle celorepublikové konkurenci docela slušný sportovní výkon, ne? Honza, Květa a já jsme se drželi spíš foťáku, i když i nám se povedlo leccos pěkného vylézt, ale nutno přiznat i zapytlit. To, že je PADání prostorem pro setkávání lidí stejné krevní skupiny se ukázalo hned v sobotu ráno, kdy jsem po mnoha letech potkal kamaráda z El Chora. Samozřejmě jsme tam potkali i spoustu nových tváří, přičemž nejvíc mi v paměti utkvěla skupina mladých kluků a holek z Norimberka, s nimiž jsme se neustále potkávali na balvanech, vzájemně hecovali a lezli. Ten nejmenší z nich běhal místní rajbáky téměř bez rukou, zatímco my se nemohli ani odlepit ze země. Pak mi utkvěla v hlavě ještě jedna veselá partička z Plzně, se kterou jsme se

potkali na záludných kulatých balvanech Kuličky, kde jsme měli problém vylézt místní dvojku. Kuriózní bylo pro mě též seznámení s Jiřinou Čechovou, se kterou jsme si v zimě domluvili přes internet společný pobyt ve Fontáči, ale dosud jsme se neviděli osobně. Když jsem při sobotním vyhlásování výsledků zjistil, že je vicemistryní ČR v boulderingu na přírodních kamenech, tak ve mně docela hrklo, s jakými že to závodníky tam jedeme.

Po páteční bluesové exhibici vyzněla sobotní hudební produkce tak trochu do ztracena a stejně tak i vyhlásování výsledků s následnou tombolou. Ale na celkový dojem z akce to mělo pramalý vliv, protože to hlavní byly přece bouldery a ty byly parádní. V okolních lesích je spousta dalších nedotčených balvanů a organizátoři slibují na příští rok jejich další „zúrodnění“. Takže se máme určitě na co těšit.

LdS

Závod Českého poháru mládeže v Jičíně

5. 5. 2012

Jiří Šťastný

Jelikož v sobotu 5. 5. 2012 se v Jičíně konají další závody Českého poháru mládeže ve sportovním lezení na obtížnost, které jsou opět nominací pro evropský pohár mládeže, jedu se na ně s Martinem také podívat. Abychom nemuseli jet brzy ráno, vyrážíme raději již v pátek večer a přespáváme v Českém ráji u rybníku Věžák.

Ráno nás vítá modrá obloha a my si užíváme prosluněnou snídani na břehu rybníku s parádní vyhlídkou na ranní opar nad jeho hladinou. Pak už ale romantika končí, balíme věci do auta a přejíždíme do Jičína, kde akorát stíháme prezentaci, než přijíždí většina závodníků a tvoří se velká fronta.

Zdejší stěna se nachází v nové tělocvičně a není ani moc vysoká, asi jako ta naše v Kadani. Většina profilů je jen mírně převislých, takže cesty budou asi spíše technického charakteru. V Martinově kategorii je opět deset závodníků, prakticky stejná jména jako minulý týden v Jablonci. Jelikož je venku hezky a já mám s sebou tentokrát i rodinu, nechávám Martina v tělocvičně samotného, přeji mu hodně úspěchů v kvalifikačních cestách a odcházím s Maruškou a Filípkem na „Cipískovu stezku“.

V poledne jsem ale už zpátky, právě včas,

abych viděl Martina ve druhé kvalifikační cestě. Cesta vede v levé části stěny a je opravdu dost technická. Martin padá při přechodu z kolmé části do převisu, stejně jako prý většina ostatních. V minulé cestě se Martin dostal dokonce výš než Zdeněk Ustohal, v této cestě zase pro změnu přešel Petra Čermáka, takže celkově skončil v kvalifikaci jako první, což je nejen pro mě velmi příjemné překvapení. Je vidět, že v určitých typech cest je Martin schopen konkurovat i nejlepším lezcům z ČR ve své kategorii.

Start finále je podle plánu ve 14.00 hod, ale již v půl

druhé odcházejí všichni závodníci do izolace. Nejprve se na prohlídku cest vrací mladší závodníci a teprve až si je všichni převezou, přichází i starší kategorie. Jelikož Martin vyhrál kvalifikaci, poleze ve své kategorii až jako poslední, a tak tráví v izolaci několik dlouhých hodin. Finálová cesta kategorie Chlapci A vede v levém převisu a první tři finalisté opět padají již v její spodní části. První, kdo dolézá o něco výše, je Marek Škorpil a prakticky ve stejném místě padá i další v pořadí – René Daňa. Pak již nastupují tři favorité, nejprve leze Petr Čermák, který dolézá až na velkou strukturu ve stropu, ze které ale padá. Po něm leze Zdeněk Ustohal, který padá už v místě přechodu do stropu a je jasné, že tentokrát nevítezí. Nakonec do cesty nastupuje Martin a padá jen o chyt výše, než René, takže je opět třetí, což je výborné umístění mezi českou elitou a zároveň dostatečné pro nominaci do reprezentačního družstva mládeže ČR.

Podle předpokladu se díky Martinovu protestu z Jablonce do reprezentace nedostal René Daňa, ale Honza Kříž, což je docela škoda, protože v obtížnosti leze výrazně hůř než René a bylo by lepší, kdyby se věnoval spíše závodům na rychlost, což je jeho velmi silná stránka.

Ale jak se říká: „Po bitvě je každý generálem.“ a teď už s tím nic nenaděláme.

A co vlastně Martina jako reprezentanta letos čeká? Nakonec jsme se domluvili na účasti na těchto evropských závodech mládeže:

8.-10.6.2012 EYC Evropský pohár mládeže Voiron (FRA)

30.6.-1.7.2012 EYC Evropský pohár mládeže Linz (AUT)

4.-5.8.2012 EYC Evropský pohár mládeže Imst (AUT)

2.-4.11.2012 IFSC Mistrovství Evropy mládeže Gemozac (FRA)

24-25.11.2012 EYC Evropský pohár mládeže Kranj (SLO)

Z finančních důvodů se Martin nezúčastní Mistrovství světa Juniorů v Singapuru a závodů EYC v Moskvě a Edinburghu. Kromě toho se jako reprezentant musí zúčastnit dalších českých závodů, a to 16. 6. 2012 v Pardubicích, 6. 10. 2012 Mistrovství ČR mládeže ve Svitavách, 27. 10. 2012 v Chocni a pro termíny 10. 11. a 1. 12. 2012 zatím nebyla stanovena místa konání.

Za Horoklub Chomutov touto cestou přeje me Martinovi hodně nejen závodních úspěchů a věříme, že na evropských závodech bude náš

klub skvěle reprezentovat. Je nám samozřejmě jasné, že mezi evropskou elitou budou celková umístění mnohem horší, ale určitě to pro něj bude výborná zkušenost a možnost poznat pořádný kus Evropy.

Jiří Šťastný

Tak pojd', tak pojd', at' zajdem na skály ...

Že má pobyt na skalách příznivý vliv na vývoj našich dětí dokázaly Zuzka (13) a Adélka (9) Hálovic, když na základě zevrubného pozorování počínání svých rodičů a jejich kamarádů horolezců na skalách obohatily vlastní tvorbou repertoár horolezeckých písní ...

Když jsem byl jednou u ohně, měsíc svítil nad hlavou,

já praštil jsem se do hlavy flaštičkou dřevou.

Tak pojd', tak pojd', at' zajdem na skály,

však lidi, co se báli, se mi hloupí zdáli.

Až na skálu vylezem, kouknem se do dálky,

uvidíš jen skály a žádný baráky.

Tak pojd', tak pojd', at' zajdem na skály,

však lidi, co se báli, se mi hloupí zdáli.

Až pak slezeme dolů, buřty si vopečem,

o jednu flašku piva půjdu na tě mečem.

Tak pojd', tak pojd', at' zajdem na skály,

však lidi, co se báli, se mi divný zdáli.

Co kdo s kým, kdy, kde a jak v květcenci 2012

- 28.4. Mart'as Jech z Mimoně byl mimo a obsadil „až“ třetí místo v **závodě Českého poháru** mládeže v Jablonci.
- 29.4. – 1.5. Happy family a Bandasky family s mládežníky lezou v **Rájci**, pálí čarodejnice a Ten z Mimoně vyvádí, a vyvádí.
- 2.5. Ludvik Kostkovanej s P. Valíčkem valí do **Prunéřovského údolí** působit na nějakém projektilu. Napřesden tam Ludvik valí opět, tentokrát s Petrem Brandlem. Blagodan s Pavlínou vymetají pavučiny na **Mezihořské plotně**.
- 3.5. Pája opět prožívá odpoledne v **Labáku**. Daří se cesta **Bestseller** za Xa na RP.
4. - 6. 5. Pája leží v **Tisé a ve Schmilce**. Letoš, Pavlína a Blagodan Conejvícoblástínavštíví obdivují „krásy“ **Zlomu a Saleisovy výšiny**.
- 5.5. Martin Jech obsadil třetí místo v **závodu Českého poháru** mládeže v Jičíně, čímž se nominoval do reprezentačního družstva mládeže ČHS pro letošní rok.
- 6.5. Na **Jánském vrchu** zakresluje Párek nějaké chybějící malůvky do průvodce a něco tu i popolézá. Letoš, Pavlína a Blagodan Vleseseztratič obrázejí skalky Kladiváka a Modřínového hřebene. Jak už tradičně je vyháň z lesa dešť.
7. - 8. 5. Jak jinak než **Labák** a Pája. Vzhlíží se v Zrcadle a působí i na Bleším trhu.
- 8.5. Na **Sněžníku** Ludvik provozuje free solo lezbu a padá 13 cest. DeTo navštěvují ve stejný den **Ehnbachklamm v Rakousku**. Co bylo důvodem, se neví, leč vše doporučují.
9. – 11.5. Neúspěšný výpad na kógl jménem **Grossglockner** absolvují Blagodan Dálejižjennakolejezdíč s Párkem.
- 10.5. Ve **Vičím údolí** se soustředí na tvoření nových věcí Ludvik Kostkovanej s Filem.
- 11.5. Sestra Ludvy Kostky Eliška již odrostla kostkám a začíná tvořit ve skalách. Konkrétně na **Katapultu v údolí Malé Vody**.
- 12.5. **Lilienstein** navštěvují Martin Švec s Pájou a bojují v děsném větru a nečase.
12. – 13. 5. Mimoň se Štěpánem si užívají zimy na **Falkensteinu**. Díky dobrým třecím podmínkám se jim daří vyhledat Buntschlilerdne Seifenblasse RP Xa a další lehčí cesty.
- 15.5. **Plotnovou věž v Prunéřovském údolí** komplet přelézá Letoš s Ludvou.
- 17.5. Jiří a LeToš s mládežníky působí v **Perštejně**.
18. – 20.5. **Vertikální pokusení Xa** se pokusili vylézt, a vylezli ho na RP, Pája s Alešem Michálkem v **Labáku**. Samozřejmě i další cesty.
- 19.5. Hanka Hefnerová, Jechhanger a Snadný (Easy) popolézají na **Bořeni**. Kvůli pekelnému vedru však končí na osmách a nakonec i s lezením. Letoš, Blagodan, Julka a Tom se sápu na pětky, který svět neviděl na **Svatoškách**.
- 20.5. Výcvikáři Jiří se Štěpánem, Jechhangerem, Tomem a Julkou popolézají v **Sasku** ve Schmilce na Bussardwandu. DeTo s Lubošem Třebou bojují s vedrem na **Šemnici** u mostu. Letoš, Verča, Pavlína a Blagodan Kytaruopařezpřerazič brouzdají po boulderech na **Mlýnském vrchu**.
- 21.5. **Nosáče** navštěvuje Ludva s Ěliškou.
- 23.5. Po dlouhých letech se dočkaly návštěvy bouldery na Key Westu v **Perštejně**, těmi šťastnými byl Blagodan, Pavlína a Letoš, který přelézá nad boulderem nástupové varianty Sokolí (7, 8).
- 24.5. Kontrolu vrcholovek na **Kapucínu** provádí Ludvik Kostka. Konkrétně na Jeptišce a Chorsteinu.
- 25.5. Kolmo (na kole) kolem **Orasína** se potlouká Ludva. A v **Tisé** překonána další desítka v podání Páji – **Vzpomínky na minulost**. Opět RP.
- 26.5. Cestou z Prahy se stává Blagodan Trpělivostnikdyneztratič s Pavlínou na **Přílepské skále**, kde se seznamují s rakovnickými lezci Ladou a synem Lukášem.
26. a 27. 5. Happy family se Štěpánem a Mart'asem Mimoněm Jechhangerem lezou v sobotu ve **Schmilce na Rauschenstein** a v neděli v **Rathenu**, Mart'as dal na OS IXc (zřejmě nějaké laciné :o)). Druhá, početnější skupina Chomutováků operuje v **Rájci** – Svinčo s Květinou, Ludva, Vašek, Nebíčko, Jarouš, Bárt a Ivan. Pája a spol se pohybují mezi **Rájcem a Ostrovem**. V neděli se znovu narodil Ludvik Bezmozek, když se mu podařilo, pravděpodobně druhý přelez **Severní stěny Hlavního masívu na Hasištejně za 5+** Vydátně ho povzbuzují Letoš s Veronikou. K tomu Blahoslav, Pavlína, Letoš, Verča bloudí v Prunéřovském údolí za vidinou Plotnové věže, aby nakonec ulamovali chyty na **Výřím hřebeni**.
- 27.5. Párek se Žuzkou se potloukají po **Kapucínu**, vylézají na Jeptišku a Jiřetínský pilíř.
- 28.5. **Popelář** – Ludvik Kostků s Párkem dokončují 2 roky starý projekt.
- 29.5. A opět desítka v podání Páji, tentokrát v **Tisé - Evženova Amerika** na PP.
- 30.5. V údolí Malé Vody na **Poutních skalách** u Květnova osazuje Párek vrcholovku. Ludva s Filem zatím úřadují na **Bořeni** a Deiví s Hankou Hefnerovou pořádají tzv. Malou dámskou jízdu v **Perštejně**.
- 31.5. **Sfingu u Měděnce** okupuje Ludva Kostka a to až do příchodu deště.

Dodatek

K Pájovi (Bohuňkú). Mimo výše uvedené významnější počiny tráví na písku cca 5 dní v týdnu a začíná mu z toho dle vlastních slov poněkud jebat. Písek se stal Alfou a Omegou jeho života – písek používá místo soli do jídla a přisypává si ho dle neověřených zdrojů i do postele.

Kadaňský Horokroužek mládeže leze každou středu v Perštejně od 16,00 do 19,00hod. Bohouš tímto prosí všechny lezce o přítomnou pomoc ostatních lezců. Šlo by víceméně o vytažení cest a případně o minimální dohled nad těmi, co jsou třeba zrovna dole, když Bohouš jistí a podobně.